

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 205/2020
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Бабић Вишекруна, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Стана Младеновић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о сукобу надлежности између Првог основног суда у Београду и Апелационог суда у Београду, у седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари надлежан је Први основни суд у Београду.

Образложење

Пред Првим основним судом у Београду у току је парнични поступак по тужби тужиле АА из ... против тужене ББ из ..., ради утврђења и накнаде штете.

Први основни суд у Београду је дана 31.07.2013. године донео решење П1 12421/10 од 31.07.2013. године којим је одбачена тужба у тој правној ствари.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 46/14 од 23.10.2014. године укинута је решење Првог основног суда у Београду П1 12421/10 од 31.07.2013. године и предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Након спроведеног поновног поступка Први основни суд је пресудом у овој правној ствари П1 2361/14 од 24.05.2019. године ставом првим изреке дозволио преиначење тужбе из поднеска од 14.12.2012. године. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужиљи код Поликлинике „ВВ“ са седиштем у Београду, власника др ББ незаконито престао радни однос на радном месту руководиоца одељења за микробиологију изречен решењем о престанку радног односа бр. ../08 од 22.07.2008. године које је незаконито донето, а којим је отказан уговор о раду бр. ../08 од 14.04.2008. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у ком је тражено да се обавезе тужена да тужиљи исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде коју би примала да је остала на радном месту руководиоца одељења за микробиологију у Поликлиници „ВВ“ од 22.07.2008. године, као дана престанка радног односа до 01.09.2008. године као дана заснивања радног односа код новог послодавца, и то за периоде и у износима са законском затезном каматом опредељеним као у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у ком је тражено да се обавезе тужена да тужиљи исплати накнаду штете у виду неисплаћене нето разлике зараде коју би примала на радном месту руководиоца

одељења за микробиологију у Поликлиници „ВВ“ и нето зараде коју је примала код новог послодавца „ГГ“ д.о.о. са седиштем у Београду за период од 01.09.2008. године до 08.06.2010. године као дана иступања ББ као оснивача из Поликлинике „ВВ“, и то за период од септембра 2008. године закључно са 08.06.2010. године према појединачно месечно опредељеним износима са законском затезном каматом као у том ставу изреке. Ставом петим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 560.250,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 3596/19 од 17.01.2020. године укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2361/14 од 24.05.2019. године у ставу другом, трећем, четвртм и петом изреке и предмет у том делу упућен првостепеном суду на поновно суђење.

Међутим, Први основни суд у Београду није прихватио стварну надлежност и у прилогу акта П1 375/2020 од 03.06.2020. године је списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба стварне надлежности. У образложењу је указао да је у питању друго укидање првостепене одлуке, те да сматра да није надлежан за доношење одлуке сагласно члану 387. став 3. ЗПП.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08... 88/18) и члана 22. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Чланом 387. став 3. ЗПП прописано је да је у случају да је првостепена пресуда већ једном била укинута, другостепени суд не може да укине пресуде и упути предмет првостепеном суду на поновно суђење.

Чланом 402. ЗПП прописано је да у поступку по жалби против решења сходно се примењују одредбе овог закона које се односе на жалбу против пресуде, осим члана 383. став 4. ЗПП, уколико овим законом није другачије прописано.

Сагласно наведеном, у поступку по жалби против решења сходно се примењују одредбе овог закона које се односе на жалбу против пресуде (осим одредбе о обавезном заказивању расправе пред другостепеним судом). То значи да другостепени суд не може у истом предмету да укида првостепено решење више пута.

У конкретном случају решењем Вишег суда у Београду Гж1 46/14 од 23.10.2014. године укинута је решење Првог основног суда у Београду П1 12421/10 од 31.07.2013. године којим је одбачена тужба у овој правној ствари, док је пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3596/19 укинута пресуда Првог основног суда у Београду П1 2361/14 од 24.05.2019. године.

Из наведеног произлази да најпре Виши суд у Београду, као и након тога Апелациони суд у Београду као другостепени, нису укидали идентичне одлуке првостепеног суда ни по врсти ни по садржини: првом одлуком укинута је решење о одбачају тужбе, док је другом одлуком укинута пресуда којим је мериторно одлучено о тужбеном захтеву, због чега није дошло до повреде правила забране двоструког укидања која је прописана чланом 387. став 3. ЗПП, па је за даљи поступак надлежан Први основни суд у Београду.

У складу са изнетим, на основу члана 22. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**